Iluze existence

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2019)	110001

Obsah

Iluze existence....1
Obsah....2
Shledání....3
Minulost....4
Slova....5
Přežiji?....6
Život....7
Snad....8
Toužím....9
Anděl....10
Snění....11
Kniha....13
Neunesu....14
Jen proto....15
Cesta....16
Uvězněn....17
Černá....18
Iluze existence....19
Bouře....20
Cizinec....21
Listy....22
Děkuji....23

S h l e d á n í

Odkrývám tajemství nedočtených listů.
Zmateně bloudím jejich významy.
Zavolám na pomoc pár alchymistů.
Snad pak nebude jejich smysl neznámý.

Jsou psány tuší z černých slz,
za pomoci husích perutí.
Pronikají mnou skrz na skrz,
dojmou mě a k pláči donutí.

Tolik ztracených slov,
našel jsem, aniž bych hledal.
Cit ryzí jako kov,
se se mnou opět shledal.

M i n u l o s t

Díváš se skrze skleněnou tabuli,
po níž stékají kapky deště.
A ptáš se mě svým pohledem,
jestli se můžeš vrátit ještě.

Jestli tě pořád miluju,
zdali ti bude odpuštěno.
Znáš mě, minulost spaluju
a tím je vše vyřešeno.

Slova

Říkáš, že všechno jsou jen slova,
že se jim nedá věřit.
Důležité je, jak se kdo chová,
na to bych se měl prý zaměřit.

Budeš se divit možná,
ale souhlasím s tebou plně.
Podej mi tedy ruku
a svez se na mojí vlně.

Vezmu tě na místa tajná,
o nichž jsi doteď jen snila.
Blízká i cizokrajná,
jen abys mi uvěřila.

P ř e ž i j i ?

Toulám se světem,
se zavřenýma očima.
Moje kroky jsou,
jak poezie pro mima.

Sním si svůj sen
a nehodlám se probudit.
I kdybych měl,
kvůli tomu zabloudit.

Cítím jak slábne,
síla mých kroků.
Doufám, že budu žít,
ještě pár roků.

Potřebuji lékaře,
nemocný jsem z lásky.
Nevím zda to přežiji,
uzavřete sázky.

Ž i v o t

Od chvíle, v níž jsme zrozeni,
spěcháme k tomu samému cíli.
Abychom našli místo pod zemí
a svými ostatky jej naplnili.

Potrvá to jen pár let,
než se naše těla rozloží.
Než uvadne lásky květ,
co zrozen byl v souloži.

Snad

Příliš smutná poezie, na nedělní večer.
Bez doteku jsou její slova prázdná.
Reklamy v záři dálkových světel,
neříkají nic o tom, jestli jsi šťastná.

Mlčí i světla pouličních lamp.
Nepromluví chvějící se stíny.
Já marně hledám znamení,
brodím se myšlenkami svými.

Snad najdu tě jednou,
snad najdu tě i vícekrát.
Snad budu moci tě obejmout,
ať pocítíš jak mám tě rád.

T o u ž í m

Má duše bloudí bezednou pustinou,
vznáší se nad ní v beztíži.
Jako lupen květu unášen větrem,
než se k tobě přiblíží.

Do tvé dlaně se pak položí,
utichne vítr a zavládne klid.
V tu chvíli po něčem zatoužím.
Tím lupenem chtěl bych být.

A n d ě l

Jsi oáza v poušti slibů,
pramen čistý a pravdivý.
Cesta přímá, bez záhybů,
světlo, jež mé oči spatřily.

Na chvíli myslel jsem si bláhově,
že je to pouze fata morgána.
V noci bdějící sním o domově
a myslím na tebe do rána.

V mých snech se na mě díváš,
jak anděl zrozený z hvězdné záře,
A já toužím jen po jediném.
Kéž mohl bych dotknout se tvojí tváře.

S n ě n í

Dobrou noc. Je to snad všechno?
Měl bys jít také spát.
Ale já budu ještě poslouchat techno,
a možná taky něco psát.

Napíšu pár slov o tom,
jak nevycházíme ze svých ulit.
Spát bych šel jenom tehdy,
kdybych se směl k tobě tulit.

Ale to je pořád jenom sen,
jak už to bývá vždycky.
Zítra to bude stejný den,
tedy teoreticky.

Opět budeme každý zvlášť,
kráčet po svojí cestě.
Já budu v práci a ty,
ty budeš někde ve městě.

Dlouhé jsou noci bez tebe.
To budu raději i ve dne snít.
Snít s tebou hezké sny,
ze kterých se nechci probudit.

K n i h a

Chtěl bych si přečíst knihu tvého těla.
Obracet stránky vlasů tvých.
Poslouchat dech tvůj, co zní jako,
šumění větru ve větvích.

Chci si tě přečíst celou.
Každý kousek tebe.
Najít odkud se berou,
v tvých očích střípky nebe.

Od prvního velkého písmene,
po tečku na tvém malíčku.
Tvář se ti zbarví červeně,
když oslovuji tě mazlíčku.

N e u n e s u

Tvé rty jsou tak pěkné,
i když jsou tvá slova krutá.
Nečekal jsem, že tohle řekneš.
Jako bys mi na duši dala pouta.

Srdce znehybněno bolestí,
čas uvězněn v lihu.
Polibek daný pro štěstí.
Neunesu jeho tíhu.

Neunesu to pomyšlení,
že přeješ si být raději sama.
Snad se to ještě změní,
dřív, než pro mě přiletí vrána.

Jen proto

Jestli má člověk světu co říct,
pak to prý musí udělat.
Já jsem se proto rozhodl,
už na nic víc nečekat.

Chci, aby to celý svět slyšel,
jak strašně moc tě miluji.
Jen proto jsem na tenhle svět přišel.
Jen proto. To ti slibuji.

Cesta

S dopadem slz bohů,
na rozpálenou zemi,
že jen snít o tobě mohu,
se jednou doufám změní.

Nad hlavou mou ve výši,
plovou těžká oblaka.
Co na to řekne Nejvyšší?
Pohlédne na mě, chudáka?

Pozvednu k nebi pohled svůj.
Spoléhám na jeho slitování.
Však něco ve mně říká: Stůj!
Nejistota zmrtvýchvstání.

Poté již jeho slibům nevěřím,
půjdu vstříc všemu, co mě čeká.
Vydám se směle za štěstím,
stezkou do nedaleka.

U v ě z n ě n

Pořád hledám něco,
co ostatní už vědí.
Jejich svět je barevný,
ten můj jen v stupních šedi.

Nevidím a neslyším,
spíše jenom doufám.
Ale je to především,
situace hloupá.

Jak se z ní dostat mám?
Po laně to asi nepůjde.
Příčiny nezkoumám,
na těch už teď nesejde.

A tak jen zírám do stropu,
barevnou hudbou omámen.
Očekávám potopu,
uvězněn pod svým korábem.

Černá

Nad mojí duší je dnes zataženo,
až v dáli nad oblaky slunce svítí.
Být s tebou mi není umožněno,
tak zkoumám smysl mého bytí.

Rozumím tvému strachu,
i já to cítím stejně.
Bez ohledu jak moc to chceme,
vypadá to beznadějně.

Černé slzy myjí moji duši,
už jí chybí jenom černá stuha.
Když oblaky se rozestoupí,
na nebi zjeví se černá duha.

Iluze existence

Nejsem si zcela jistý,
zdali je tohle skutečné.
Jestli je život jen přelud,
rychle před ním utečme!

Na kraj světa, nebo na začátek,
tam, kde nás nikdy nedohoní.
Trochu víc basů do sluchátek,
ať nedopadne to jako loni.

Ať neslyším moudra doktorů,
nehledě na jejich reference.
Stejně vím, že tohle je,
jen iluze existence.

Bouře

V noci jsem viděl padat hvězdu,
dala mi naději, kterou jsem již vzdal.
Všude kolem hučel vítr,
a v dáli bylo slyšet koní cval.

Cítíš ten oheň mezi námi dvěma?
Neměj z bouřky strach.
Uvnitř té mlhy na nás čeká změna,
romantický vztah.

Není čas to rozebírat,
ta bouře se už blíží.
Tak odhoď svoje šaty,
i všechno, co tě tíží.

Cizinec

Ještě tady jsem,
ještě nad tebou bdím.
Ještě tady jsem
a počítám tvé vlasy.

Tiše, jako sen,
objetím tě zahalím.
Tiše, jako sen,
skrytý pod tvé řasy.

Budu dál bdít,
svým tělem tě hřát.
Budu dál bdít,
noc pomalu mizí.

Jsem jenom tvůj,
co víc si přát.
Jsem jenom tvůj.
Už nejsem cizí.

Listy

Obracíš tyhle černobílé strany.
Hledáš v nich sama sebe.
I když se zklamání neubráníš,
pořád věříš na nebe.

Doufám, že tě tam jednou potkám,
zajisté jsi anděl bez křídel.
Vím to, protože na tvých fotkách,
jsem žádná křídla neviděl.

Zato byl na nich jeden anděl.
Tím jsem si zcela jistý.
Jen díky tvojí záři v září,
padají k zemi milostné listy.

D ě k u j i

Líbám tvé rudé rty
a tvoji pleť tak hebkou.
Hladím tě stéblem trávy
i bílou margarétkou.

Voníš jako letní vánek,
dýchám tě zhluboka.
Čas lechtivých radovánek,
u břehu potoka.

Vděčný za všechen čas,
jenž nám byl dopřán,
jsem od chvíle kdy jsem tě,
poprvé potkal.